

ποθέσεων, ἀφοῦ δὲ τοὺς ἤκουσε ν' ἀπαντήσῃ εἰς ἀμφοτέροις.

\*  
Ἡ ἀνεξικακία του δὲν εἶχε ὅρια.

Εἰς τὸ σαλόνι του μίαν ἐσπέραν ἐγένετο καὶ ἡ ἐξῆς εἰκῶν.

Πολιτικός του φίλος Λάκων ἀφοῦ διεσκέδασε πολὺ καλὰ ἐξῶ, εἰσήλασεν εἰς τὸ σαλόνι μὲ μπιτζούκι ἀνά χεῖρας καὶ ὀρχούμενος.

Ὁ Κουμουνδούρος δὲν συνωφρυνώθη διόλου· γλυκύτατα μόνον τοῦ εἶπε νὰ ἐξακολουθήσῃ μὲ τὴν προσφώνησιν :

— Καλῶς τον, καλῶς τον.

\*  
Εἰς τὴν Σουρῆ μας παρουσιασθήντα εἰς αὐτὸν πρωθυπουργὸν ὅτε ἐπὶ τῆς μακαριτίδος ἐπιστρατείας εἶχε ὑπηρετήσει καὶ αὐτὸς πέντ' ἐξ φεγγάρια, ἅμα τὸν εἶδε στρατιωτικὴν καὶ μὲ μούς, γελῶν τοῦ λέγει :

— Βρὲ, τί χάλια εἶναι αὐτά ;

\*  
Ὅτε διετέλει ἐν τῇ περιοδικῇ του ἀναρρώσει καὶ ἐξήτησε νὰ ἴδῃ τὰς ἐφημερίδας ὅσαι ἐγράψαν περὶ αὐτοῦ, τυχόντος λόγου περὶ αὐτοῦ εἶπεν εἰς τὸν Ζηνόπουλον :

— Εἶναι ἀληθές, ὅτι τινῶν ἐξ ὧσων ἐγράφησαν εἴμιαι ἄξιος· ἀλλ' ὄχι καὶ τόσων· ὄχι ὄλων. Θέλω νὰ ζήσω μόνον καὶ μόνον νὰ φανῶ ἄξιος ὄλων αὐτῶν.

## ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὰ σκευωρούμενα ἐναντίον τοῦ Ταμείου Δαμαλίδος τῆς

Ἑταιρίας τῆς Ὑγιεινῆς ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα ἀντιπροσώπου τοῦ Χαίη εἶνε καὶ αὐτὰ ζωηρὸς χρωματισμὸς τῆς κοινωνικῆς μας καταστάσεως. Ἡ φιλανθρωπικωτέρα ἐξ ὄλων τῶν Ἑταιριῶν μας — ἡ τῆς Ὑγιεινῆς — ἀναλαμβάνει νὰ χορηγήσῃ εἰς τὴν κοινωνίαν γνησίαν καὶ ἀφθονον δαμαλίδα, ἀφοῦ προηγουμένως διὰ τῶν μελῶν αὐτῆς ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἐνεβολίασε δωρεὰν ἐξακισχιλίουσ συμπολίτας, τῆς ἀστυνομίας διὰ τῶν ἰατρῶν τῆς ἐμβολιαζούσης μόλις ἑκατὸν καθ' ἑβδομάδα — καὶ ὅμως χάριν ἐνὸς ἑλληνοῦ ἐμπόρου πρέπει νὰ κατηγορηθῇ ἡ Ἑταιρία τῆς Ὑγιεινῆς, ὅτι διὰ τῶν ἐπισημοτέρων ἰατρῶν τῆς πόλεως ἐξοδεύει διὰ νὰ κατασκευάζῃ νόθον δαμαλίδα, πλήρη γλυκερίνης ἢ καὶ νεροῦ. Βλέπετε ὅτι εἶνε ἀνάγκη τὰς δύο ἀκίδας δαμαλίδος τὰς ὁποίας τὸ Ταμεῖον τῆς Ἑταιρίας πωλεῖ ἀντὶ **50 λεπτῶν** μόνον, ὃ ἐν λόγῳ κύριος ἔμπορος νὰ τὰς πωλῇ ἀντὶ **4 φράγκων**. Καὶ ὅποιοι ἔχει νὰ δώσῃ τὰ **4 φράγκα καλὰ** ὅποιοι δὲν ἔχουν νὰ ψοφοῦν.

Ἄν ἦνε γνησία ἢ ὄχι ἡ τεσσαράφραγκος δαμαλὶς τοῦ κ. Χαίη, δὲν γνωρίζομεν· μῦραι νὰ ἦνε γνησία· καὶ θὰ ἦνε. Ἄλλ' ὅτι γνωρίζομεν εἶνε ὅτι τὸ Ταμεῖον τῆς Ἑταιρίας ἐνοικιάζει μοσχράκια ἀντὶ 20 φρ. ἕκαστον, τὰ ἐμβολιάζει διὰ ζωικῆς δαμαλίδος, ἀναπτύσσονται αἱ φλύκταιναι, ὁ δραστήριος κύριος Πιλάσιος, ὁ διακεκριμένος στρατιωτικὸς κτηνίατρος ἀνασκουμπόνεται, συλλέγει τὴν λέμφον, ταύτην παραλαμβάνει ὁ κ. Ν. Μακκάς, τὴν ἐντίθησιν εἰς τὰ σωληνάρια, μειμιγμένην μὲ ἐν μέρος γλυκερίνης **πρὸς διατήρησιν**, — ἄλλως δὲν διατηρεῖται — ἡ δαμαλὶς τοῦ Χαίη λέγουσιν ὅτι ἔχει **ἐν** μέρος λέμφου καὶ **ἑξ** γλυκερίνη· — ἐνῶ ἡ τοῦ Ταμείου τῆς Ὑγιεινῆς ἔχει ἐνλύμφου καὶ ἐν γλυκερίνης — καὶ αὐτὰ τὰ σωληνάρια πωλοῦνται κατὰ ζεύγη μίᾳ δραχμῇ, αἱ δὲ ἀκίδες, κατὰ ζεύγος, πενήντα λεπτά.

Αὐτὰ τὰ εἶδαμε μὲ τὰ μάτια μας, καὶ ὅστις θέλει δύναται νὰ πάει νὰ τὰ δῇ, ἐκεῖ κατὰ τοῦ Κοῦπα, εἰς τὸ στε-

### Β.

#### Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΔΡΑΓΟΝΟΣ

— Ἰάκωβε, τὸν γνωρίζεις αὐτὸν τὸν πτωχόν ;

— Τὸν γνωρίζω, Ἰωάννα, τὸν εἶδα πολλὰς φοραῖς· ἐρχεται ἀπὸ τὸ Μορέϊλ δύο τρεῖς φοραῖς τὸν χρόνον. Καθὼς θέλουν νὰ ποῦνε, ἦτανε μίᾳ φορὰ πλούσιος· ἀλλὰ ἔπειτα ἐδυστύχησε καὶ κατάντησε νὰ γίνῃ ἐπαίτης.

— Τί λυπηρόν !

— Καὶ νὰ μὴν ὑπάρχουν πτωχοκομεῖα νὰ τοὺς περιποιῶνται τοιοῦτους ταλαίπωρους· σὰ τὸν Κατσικᾶ ;

— Λές νᾶναι τὸ σωστό του· τ' ὄνομα αὐτό.

— Ὅχι, εἶναι παρατσούκλι.

— Καὶ γιατί τοῦ τῶδωσαν ;

— Δὲν ξέρω, Ἰωάννα. Τὸν συμπαθῶς πολὺ τὸν πτωχόν αὐτὸν γέρο ;

— Ναί. Δὲν ξέρω, μῶκαμε ἐντὸς πωσιν ἐκεῖνο ποῦ μᾶς εἶπε. Δὲν παρετήρησες πῶς μίᾳ στιγμῇ ἦτανε πολὺ παραγμένος καὶ ἔπειτα πῶς μὲ κύτταζε ;

— Ναί, δὲν σήκωσε τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω σου.

— Θιχροῦσε πῶς κάτι ἤθελε νὰ μοῦ πῇ.

— Τί ἰδέα ;

— Ὄ ! βέβαια, θὰ ἀπατώμαι. Καὶ εἶναι ἀπὸ τὸ Βλαϊνκδὺρ Ἰάκωβε ;

ὄμορφο κορίτσι; Ἐλάτε, ὦραϊά μου τρυγονάκια, μὴ πάψετε τὸ γουργούρισμά σας, καὶ ἔννοιά σας, ὃ γέρο Κατσικᾶς δὲν εἶνε φλύαρος; ξέρει νὰ φυλάῃ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του ὅ,τι βλέπει καὶ ὅ,τι ἀκούει. Καλὴ ἀντάμωσι, παιδιά μου, καλὴ ἀντάμωσι.

— Σταθῆτε, κύριε, εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Ὄ ! γιατί δὲ μὲ φωνάζεις, σὰν καὶ ὄλοι, γέρο Κατσικᾶ !

Ἡ κόρη ἐπλησίασεν εἰς τὴν φραγὴν.

— Δὲν εἶμαι πλουσία, εἶπε, ἀλλὰ πάρε αὐτὸ νὰ ἀγοράσῃς ἕνα ζευγάρι ὑποδήματα.

Καὶ ἐκτείνασα τὴν χεῖρα ὑπὲρ τὴν φραγὴν τοῦ ἔδωκε ἕνα πεντόφραγκο.

Ὁ γέρον ἔλαβε τὸ νόμισμα καὶ ἠσπάσθη τὴν χεῖρά της.

— Εὐχαριστῶ, κορίτσι μου, εὐχαριστῶ. Ὁ Θεός νὰ σοῦ δώσῃ ὄλαις τῆς εὐτυχίας τοῦ κόσμου.

Ἐβῶλε τὸν πῖλόν του, ἔριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων του τὴν πήραν του καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ράβδου του ἀπεμακρύνθη χωλαίνων.

— Καλὴ καὶ ὄμορφη, πρὸ ὄμορφη καὶ ἀπὸ τὴ μάνα της !

νόν, κοντά εις ένα άμαξοστάσιον, με μίαν μεγάλη κόκκινη πόρτα.

Τό Ταμείον τῆς Ὑγιεινῆς, ὅπερ διευθύνουσιν ὁ κ. Λούης, ὁ κ. Μακκιάς, ὁ κ. Πιλάβιος, διατηρεῖ καὶ στατιστικὴν τῶν ἐπιτυχιῶν; καὶ αἱ ἐπιτυχίαι εἶνε ἄλλοτε 35, ἄλλοτε 45 τοῖς ο]ο. Μεγαλειτέρα ἐπιτυχία ταύτης εἶνε ἀνεπίτευκτος. Στέλλει σωληνάρια εἰς Πάτρας, εἰς Κρήτην, εἰς Λαμίαν. Ἔχει πανταχόθεν εὐνοϊκώτατα ἀποτελέσματα. **Δὲν ἐμπορεῦται τὴν δαμαλίδα.** Ὅσα εἰσπράττει, οὔτε τὰ ἐξοῦδα καλύπτουν.

Λοιπὸν εἶνε βάρβαρα αὐτὰ τὰ σκευωρήματα καὶ δὲν ἔχουν διόλου τὸν τόπον των. Τὸ ἐμπόριον ἐμπόριον καὶ ἡ ἀλήθεια ἀλήθεια!

Διὰ νὰ μὴ λέγῃ ὁ *Αἰὼν*: Αὐτὰ γίνονται καὶ εἰς τὸ Παρίσι:—καὶ ἐπειδὴ πρέπει νὰ εἰσαγάγωμεν καὶ ἡμεῖς τὰ δι' ἄτμου τραμβάδῃ—καὶ μάλιστα ἡ Ἑταιρία θέλει νὰ εἰσαχθῶν ἂν ἦνε δυνατόν ἀπὸ τὰς Στήλας—καὶ μαζὶ μετὰ τὴν Ἑταιρίαν οἱ φίλοι τῆς δημοσιογράφου—σπεύδουμεν νὰ μεταδώσωμεν εἰς τὸν κ. ὑπουργὸν τῶν ἐσωτερικῶν καὶ τὸν κ. δήμαρχον καὶ τὸ κύριον δημοτικὸν συμβούλιον, ἅπαντας ἐγκρίναντας τὰ ἀνθρωποκτόνα σχέδια τῶν Βέλγων, τὰ ἐξῆς ἐκ τοῦ *Σαριβαρῆ*:

α) Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον (τῶν Παρισίων) εἶνε ἀξίον λατρείας.

α) Διέταξε τὴν μελέτην ἑνὸς σχεδίου ἵπποσιδηροδρόμου δι' ἄτμου ἀπὸ τῆς Κεντρικῆς Ἀγορᾶς εἰς τὸ Λονζουμὼν.

α) Καὶ ὁμοῦς ἐγένετο ἥδη πείρα δύο ἵπποσιδηροδρόμων.

α) Ὁ πρῶτος, ἀναχωρῶν ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ Μονπαρνὰς, **κατέθραυσε τὸσους ἀνθρώπους καὶ ἀμάξιας,** ὡς μετὰ ἕξ μῆνας ἠναγκάσθησαν νὰ παραιτηθῶσιν.

«Ὁ δεῦτερος, ἀπὸ τὸ Ἐτοῦλ εἰς τὸ Νεῦλλῦ, **ἔκαμε τὸσα θύματα καὶ τὸσα δυστυχήματα,** ὥστε ἡ ἀστυνομία—μ' ὄλην τὴν ἀσκησιν ἐπιρροῶν—ἠναγκάσθη νὰ τὸν ἀπαγορεύσῃ».

Καὶ Κύριος εἶδε τί δρόμοι εἶνε αὐτοὶ τῶν παρισίων προαστείων· ἐνῶ ὁ τοῦ Φαλήρου πολλάκις ἐκείθεν τῆς σιδηρᾶς γραμμῆς ἀφίνει διὰ τοῦ πεζοδρόμου χῶρον πλάτους... δακτύλων.

Ἄλλ' ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν εἶνε ὁ θεὸς Μολδχ, εἰς ὃν πρέπει νὰ προσφερόνται ἀνθρωποθυσίαι.

Ἐὰν δὲ ἐντὸς ἑνὸς ἔτους ὁ ἵπποσιδηροδρόμος ἀριθμεῖ **τέσσαρας φόνους καὶ ἰσάριθμα τραύματα,** τὸ πεπρωμένον μόνον γνωρίζει μετὰ τί αἷμα θὰ στρωθῶσιν αἱ φληρκαὶ γραμμαὶ του, ὅπως ἐστρώθησαν.

## ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Ὅστις βλέπει τὰ πάντα ρόδινα ἀφ' ἐσπέρας, τὰ βλέπει ὅλα μαῦρα τὴν πρωΐαν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ, τὸ πνεῦμα, ἡ καρδία δύνανται νὰ ἔχωσιν τὴν μυωπίαν των. Ὁ λόγος μας σπανίως ἔχει τοιαύτην.

Εἰς τὸν ἔρωτα τὸ ν' ἀποκτᾷ τις ὀλίγον εἶνε πολιτιμότερον ἢ ν' ἀποκτᾷ τὸ πᾶν.

Δύο πράγματα ἐκτιμᾷ τις πολὺ: ἐκεῖνο τὸ ἔποιον δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ φθάσῃ καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀφήνει νὰ τῷ διαφύγῃ.

— Ναι, Ἰωάννα.

Ἐκείνη ἀνεστέναξε καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς.

— Τὴν μητέρα σου θυμήθηκες, Ἰωάννα;

Ναι, Ἰάκωβε, τὴν μητέρα μου, ποῦ κατοικοῦσε κ' ἐκείνη σ' τὸ Βλανκοῦρ καὶ τὴν ὅποιαν δὲν ἐγνώρισα, γιατί πέθανε ὅταν μ' ἐγέννησε. Κάθε λίγο καὶ κομμάτι τὴν συλλογιέμαι. Τί ἀγάπη θὰ τῆς εἶχα ἂν ζοῦσε; Καὶ ὁμοῦς δὲν γνωρίζω τίποτε γιὰ τὴν καλὴ μου μητέρα. Τίποτε, οὔτε αὐτὸ τὸ ὄνομά τῆς ἀκούη κάθε φορὰ ποῦ ρωτῶ τὸν πατέρα μου, πάντοτε μοῦ ἀπαντᾷ μασσημένα, καμμιά φορὰ ταρασσεται καὶ αὐτὸς, καὶ μετὰ λαμβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ κλεῖ τὰ χεῖλη μου ἀπὸ φιλιὰ: καὶ πάντοτε πάσχει, γίνεται μελαγχολικὸς καὶ βλέπω τοὺς ὀφθαλμοὺς του δακρυσμένους. Ἐγὼ νοιῶθω, Ἰάκωβε, ὅτι κάτι μοῦ κρλεῖ: δὲν θέλει νὰ μοῦ τὰ πῇ ὅλα. Τί νὰ ἔκαμε ἄρᾳ γε ἡ μητέρα μου, καὶ φοβᾶται νὰ με μιλήσῃ.

Ὁ γεροζήτοῦλας τὴν γνώρισε... καὶ θὰ τὸν ρωτήσω ὅταν τὸν ξαναἰδῶ. Ἀλλὰ θέλω νὰ μὴ συλλογίζουμαι πράγματα ποῦ σκοτιζοῦν τὸ πνεῦμά μου... Ἰάκωβε, ἦλθες νὰ δῆς τὸν πατέρα μου;

— Ναι, Ἰωάννα. Μπήκα σ' τὸ σπῆτι, καὶ σὰ δὲν μοῦ ἀπεκρίθηκε κἀνένας, νόμισα πῶς εἴσθε καὶ οἱ δρῶ σ' τὸν κῆπο. Σὲ εἶδα μονάχη καὶ εἶπα νὰ μὴ φύγω χωρὶς νὰ σέ

πῶ καλημέρα; Ποῦ νὰ ξέρω πῶς με περιμένε μιά τέτοια χαρὰ;

— Ὁ πατέρας πῆγε νὰ κάμῃ ἕνα μικρὸ περίπατο σ' τὸν ποταμὸ, ἀλλὰ ὅπου εἶνε θάλλῃ.

Ὁ νέος ἐσκυθρόπασεν αἰφνιδίως.

— Μοῦ ἔφερες σ' τὸ νοῦ μου τὴν πραγματικὴ μου θέσιν, εἶπεν. Εὐρεῖς, ὅτι γιὰ νὰ καταταχθῶ εἰς τὸ δέκατον σύνταγμα τῶν δραγόνων, ποῦ μιά ἴλη ἔχει διοικήσει ὁ νωνὸς μου, ἀναγκάσθηκα νὰ ζητήσω νὰ ἔλθῃ μιά ὥρα πρὸ γρήγορα ἢ πρόσκλησις. Λοιπὸν χθὲς τὸ βράδυ μοῦ ἦλθε τὸ φύλλον πορείας καὶ ἦλθα νὰ τοῦ πῶ τοῦ λοχαγοῦ καὶ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσω, καθὼς καὶ σὲν, Ἰωάννα.

Ἡ νεᾶνις ὠχρίασε.

— Καὶ τότε ἀναχωρεῖς; τὸν ἠρώτησε μετ' ἀλλοιώτικη φωνή.

— Αὖριον.

Ἡ νεᾶνις ἠσθάνθη νευρικὴν ταραχὴν, ἀλλὰ κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν συγκίνησίν τῆς.

— Πολὺ βιαστικὰ ἀναχωρεῖς, τοῦ εἶπεν, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἄλλου τὸ καθήκον. Εἶσαι στρατιώτης, Ἰάκωβε, ἀνήκει εἰς τὴν πατρίδα· ἔχεις εὐγενῆ καρδίαν· καὶ εἶσαι ἀξίος νὰ τὴν ὑπηρετήσῃς. Ἄν καμμιά ἡμέρα ἐκινδύνευεν ἡ Γαλλία, θὰ ἤσουε ἀπὸ τοὺς γενναιοτέρους ὑπερασπιστάς τῆς. Πήγαινε, Ἰάκωβε, τοῦ εἶπε, τείνασα τὴν χεῖρα εἰς αὐτὸν, πήγαινε, καὶ ἡ Ἰωάννα θὰ σέ περιμένῃ. (ἀκολουθεῖ)